klásti »partikulář«, jsou-li spojeny s útratami cestovními; neboť nehledě ani k tomu, že uvedený dekret byl vydán toliko ke správě komorních důchodků (Kameral-Gefälls-Verwaltung) pro Dolní a Horní Rakousy, nestane se substituce tím, že o nákladech jejích jest za okolností klásti partikulář cestovní, ještě »komisí« ve smyslu dv. dekretu z r. 1826. Stejně na tom nemůže nic měniti pouhý výnos zšr-y z 25. května 1920, který nemá povahu všeobecně závazné právní normy, nýbrž jenom ráz instrukcionelní a nemůže ovšem měniti stav ze zákona se podávající.

Stanovisko žal. úřadu resp. zšr-y, které st-li upírá uplatňovaný jím nárok na náhradu diet z důvodu substituce jedině pro zameškání uvedené 14denní lhůty, odporuje tedy zákonu, pročež bylo nař. rozhodnutí zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 5587.

Učitelstvo. — Administrativní řízení: Povolovati učitelům škol národních drahotní přídavek na členy rodiny zdržující se v cizině (§ 6 č. I. odst. (2) věta druhá zák. č. 394/1924) přísluší ministerstvu školství v dohodě s min. fin., nikoliv zemské školní radě.

(Nález ze dne 19. dubna 1926 č. 8372).

Věc: Rudolf D. ve F. (adv. Dr. B. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty stran drahotních přídavků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l, řídící učitel na odpočinku, zažádal podáním z 5. června 1923 u mor. zšr-y, aby mu cestou milosti povolen byl rodinný přídavek pro jeho syna Evžena narozeného 5. března 1901, který studuje na akademii hudby ve Vídni s velmi dobrým prospěchem. V žádosti uvedl, že by byl svého syna raději dal do Prahy, že však nemohl tam pro něho dostati bytu a náklady studijní by byly bývaly vyšší než ve Vídni. Zšr dohodnuvši se se zv-em přiznala žadateli drahotní dětský přídavek na syna Evžena do konce července 1923. Podáním z 9. února 1924 uvedl st-l, že svého času nemohl svého syna dáti na konservatoř do Prahy, poněvadž tam nemohl dostati bytu a poněvadž studie by byly bývaly nákladnější. Syn jeho navštěvuje toho času III. tř. pro housle na akademii hudby ve Vídni s dobrým prospěchem a jest čsl. státním občanem. Vzhledem k těmto okolnostem žádal st-l s poukazem na § 6 bod 2 zák. č 394/22, aby mu přídavek na syna byl dále povolen od 1. července 1923. Zšr předložila tuto žádost zprávou min. škol. k rozhodnutí, které však nař. rozhodnutím žádosti té pro nedostatek důvodů zvláštního zřetele hodných nevyhovělo.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanou shledal nss bezdůvodnou:

Stížnost vytýká vadnost řízení resp. nezákonnost proto, že prý i ve výjimečných případech podle § 6 odst. (2) věta druhá zák. č. 394/22 má při učitelích veř. škol národních rozhodovati v prvé stolici zšr a nikoliv hned min. škol., poněvadž kompetenční předpis daný na uvedeném místě platí prý jen pro státní úředníky. Námitka tato není důvodná:

Zákon z 20. prosince 1922 č. 394 Sb. upravuje podle svého nadpisu »služební, odpočivné a zaopatřovací požitky civilních a vojenských státních zaměstnanců a zaměstnanců v podnicích, ústavech a fondech státních a státem spravovaných«; p ř í m o tedy zákon ten (srovnej též jeho článek III) na učitelstvo škol národních vůbec neplatí. Ve smsylu čl. II a IV. zák. z 23. května 1919 č. 274 Sb. nutno však nároky učitelů veř. škol národních na služ. požitky posuzovati podle předpisů platných pro státní úředníky. Třebas tedy ve smyslu konstantní judikatury nss-u neplatí na učitelstvo povšechně předpisy upravující služ. poměry stát. úředníků, platí přec na učitelstvo ony předpisy úřednické, kterými je toho kterého času upravena výměra služ. příjmů úřednictva (arg. čl. II. odst. 1 věta 1 par. zák), jakož i výměra zaopatř. požitků stát. úředníků (arg. § 28 cit. zák.). Takovým předpisem upravujícím výměru služ., pokud se týče zaopatř. požitků stát. zaměstnanců resp. na součást jejich, totiž na jednotný drah. přídavek resp. přídavek na děti, je též předpis § 6 odst. (2) (resp. § 4, § 6 odst. III, dále § 10 a 15) zák. č. 394/1922. Nutno tedy též nárok učitele veř. školy národní na jednotný přídavek drah. a na přídavek na děti posuzovati mimo jiné též podle § 6 odst. (2) zákona č. 394/22 a to podle celého obsahu tohoto předpisu, tedy též co do kompetence úřední v 2. větě odst. (2) § 6 zák. č. 394/22 zvláště stanovené. Je ovšem pravda, že podle čl. II. odst. 1. věta 2. par. zákona jest »zákony a nařízení odnášející se k služ. příjmům stát. úředníků« při jich aplikaci na učitelstvo veř. škol národních na toto učitelstvo »přizpůsobiti.« Že by však »přizpůsobení« kompetenčního předpisu druhé věty odst. (2) § 6 zákona č. 394/22 na učitelstvo mělo míti za následek, že by kompetenci vyhrazenou tu stran státních zaměstnanců »ústřednímu úřadu v dohodě s min. fin.« stran učitelstva měla vykonávati zšr, stížnost netvrdí a nebylo by také lze názor takový uznati za správný; neboť z předpisu § 6 odst. (2) věta 2. naopak jde vůle zákonodárcova, aby povolování výhod tam zmíněných zůstalo vyhraženo úřadu ú s t ř e d n í m u, jímž stran učitelstva veř. škol národních není zšr, nýbrž min. škol. — — —

č. 5588.

P o z e m k o v á r e f o r m a. — A d m i n i s t r a t i v n í ř í z e n í. — Ř í z e n í p ř e d n s s - e m: I. * Ustanovení odst. 3. § 1 vl. nař. 189/1921, že o tom, které objekty nejsou částí velkého majetku pozemkového, jsouce vyloučeny ze záboru, rozhoduje ve sporech o nárocích zaměstnanců velkého majetku pozemkového na zaopatření podle § 15. zák. č. 130/1921, stpú — odporuje § 15 cit. zák. — II. Ne každá odpověď stpú-u na rekvisici soudu je rozhodnutím správního úřadu podle § 2. zák. o ss.

(Nález ze dne 20. dubna 1926 č. 2169).

V ě c: Ferdinand Zdeněk L. (adv. Dr. Arn. Barbořík z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu o vyloučení ze záboru dle § 3/a záb. zák.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Krajský soud v L., maje rozhodovati o nároku Marie Z., vdovy po řediteli cukrovaru v R. proti Ferdinandu L., na placení zaopatř.